

ἀνασκελίζω (II) Λεξ. Δημητρ. ἀνασκελ-λίζω Μεγίστ. ἀνασκιλίζου Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνεσκελίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀνισκιλῶ Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. σκελίζω.

Δι' ἐκτάσεως τῶν σκελῶν διέρχομαι ἄνωθέν τινος, διασκελίζω Ἰμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ. Μεγίστ.) — Λεξ. Δημητρ.: *Εἶναι ἀπ'λὸς ἡ φράχτις καὶ δὲ δουρῶ νὰ δοῦν ἀνισκιλίζου Ἰμβρ. Ἀνισκέλ'ξα τοῦ χαδάκ' αὐτόθ. Ἀνασκελισμένον εἶναι τὸ μωρὸ τὸ ἐν παίρνει ταπάνω του (πρόληψις) ὅτι κακὸν τὸ νὰ ἀνασκελίζη τις βρέφος ἢ τὰ ἐνδύματά του* Μεγίστ.

ἀνασκέλισμα τό, (I) Θήρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀνασκέλισμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀνασκέλιγμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελίζω (I).

1) Πτώσις ἐπὶ τὴν ράχιν, ὑπτίασμα ἐνθ' ἀν.: *Μ' τ' ἀνασκέλισμα ποῦ τοῦ 'κανα χτύπησε 'ς τὸ κεφάλι* Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνασκελώμα 1. 2) Ἡ πρὸς τὰ πρόσω ἐξόγκωσις τοίχου, ἡ ροπή πρὸς κατάρρευσιν Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνασκελώμα 2.

ἀνασκέλισμα τό, (II) Λεξ. Δημητρ. ἀνασκελ-λισμα Μεγίστ. ἀνασκελ-λημα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελίζω (II).

Ἡ δι' ἀνοικτῶν σκελῶν διάβασις ἄνωθέν τινος, διασκέλισμα ἐνθ' ἀν.: *Μὲ ἓνα ἀνασκέλισμα πέρασα ἀπὸ τὸν ἄλλον ὄχτο* Λεξ. Δημητρ.

ἀνάσκελος ἐπίθ. Κύθηρ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάσκλους Δαρδαν. Ἰμβρ. ἀνάδκλους Μακεδ. (Βελβ.) ἀνάστειλους Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάσκελα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα κείμενος, ὑπτιος Δαρδαν. Ἰμβρ. Κύθηρ. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *Ἀνάσκελος ἤθελε νὰ πάρῃ θροφή* Κύθηρ. *Ἀνάσκελος κοιμᾶται* Λεξ. Δημητρ. *Ἐπισα ἀνάσκλους Ἰμβρ. Τσίτουμι ἀνάστειλους Πάμφιλ. || Φρ. Κάθουμι ἀνάσκλους (εἶμαι ἄεργος) Δαρδαν. Κάνω τὸν ἀνάσκελο (κολυμβῶ ὑπτίως)* Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ.

Ἀνάσκελο τὸ φεγγάρι, | ὁλόρθος ὁ γεμιτζίης 'ς τ' ἀδάρι,

ὁλόρθο τὸ φεγγάρι, | δίπλα ὁ γεμιτζίης 'ς τ' ἀδάρι

(τὸ ἀνάσκελο φεγγάρι προμηνύει τρικυμίαν, τὸ δὲ ὄρθιον εὐδίαν) Κύθηρ. 2) Ὁ ἀνηφορικός πῶς Μακεδ. (Βελβ.): *Τόπους ἀνάσκλους. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Ἀνάσκελη ἢ, Κάρκ. Ἀνάσκελες οἶ, Ἰκαρ. Ἀνάσκελο τό, Πελοπν. (Βασαρ.)*

***ἀνασκέλου** ἐπίρρ. τανασκέλου Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάσκελα.

Ὑπτίως: Φρ. Κάνω τανασκέλου (κολυμβῶ ὑπτίως). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσκελα.

ἀνασκελούρι τό, Ἄνδρ. ἀνασκελούρ' Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάσκελα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

Ὑπτιον κολύμβημα: Ὁ δεῖνα κἀν' ἀνασκελούρ'.

ἀνασκελώμα τό, Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀνασκέλουμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνασκέλωμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνεσκελώμα Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελώνω.

1) Πτώσις ἐπὶ τὰ νῶτα, ὑπτίασμα Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. Συνών.

ἀνασκέλισμα (I) 1. 2) Ἡ ἐξόγκωσις τμήματός τινος τοίχου καὶ ἡ πρὸς κατάρρευσιν ροπή του Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνασκέλισμα (I) 2.

ἀνασκελώνω σύννηθ. ἀναδκελώνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀναστέλώνω Πελοπν. (Κορινθ. Μάν. Τρίκκ.) ἀναδελώνω Εὐβ. (Κύμ.) ἀνασκιλώνου βόρ. ἰδιώμ. ἀνασλ'λώνου Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀνεσκελώνω Νάξ. ('Απύρανθ.) ἀνισκιλώνου Ἰμβρ. ἀνασιζεύδου Τσακων. 'νασκελών-νω Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀνασκελώνω.

1) Ρίπτω, βάλλω τινὰ ὑπτιον σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): *Τοῦ 'δωσα μὰ σπρωξὰ καὶ τὸν ἀνασκέλωσα σύννηθ. Τὴν ἀνασκελώνουν (ἐπὶ γυναικὸς ὑπόπτου ἡθικῆς) Εὐβ. (Στρόπον.) Τὸν ἀνασκέλωσα τὸ λύκο χάμου Μαζαίικ. Ἀνασκέλουσ' τὸν πρόβατον γὰ νὰ τοῦ κουρέψ'ς Αἰτωλ. Ἀνασκελώθη κάτ' ἀπὸ τὴν ἐλαϊὰ Μάν. Ἐμεινε ἀνασκελωμένος 'ς τὸ κρεβάτι μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ ἀκίνητα ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 123. || Αἰνιγμ.*

Ἀνασκελώνει ἡ Φατμὰ καὶ κάθετ' ὁ Μεμέτης

(ὁ τρίπους τῆς πυρᾶς καὶ ὁ λέβης. Τὸ Φατμὰ καὶ Μεμέτης κύρια ὄν. Τουρκ.) Χηλ. Συνών. ἀνασκελίάζω 1, ἀνασκελίζω (I) 1. Καὶ ἀμτβ. πίπτω ὑπτιος Εὐβ. (Κύμ.) Σύμ.: Αἰνιγμ.

Ἀναδελώνει ὁ μαλλιάρος, καθίζει ὁ μαυρογένεις

(ἡ πυροστιά καὶ ἡ χύτρα) Κύμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,600 (ἐκδ. R Dawkins) «ἀπ-πήδησεν καὶ ἀνασκέλωσεν καὶ ἀγκάλιζεν τὰς ρίζας τῶν δένδρων». Συνών. ἀνακολώνομαι (ἰδ. ἀνακολώνω Α 4 β), ἀνασκελαρίζω, ἀνασκελίζω (I). 2) Ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω, ἐπὶ πραγμάτων Ἡπ. Πελοπν. (Λεντεκ.) Πόντ. (Κερασ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἀνασκέλουσι τοῦ πιάττου γὰ νὰ βάλ' φαεὶ μέσα Αἰτωλ. Μὴν ἀνισκιλώθ'ς οὐλα τ' ἄγγειά Ἡπ. Βάρισα μὲ τοῦ τοικούρ' καὶ τοὺν ἀνασκέλουσα τοῦ δέντρον Αἰτωλ. Ἀνασκιλώθ'κα τοῦ τσ'κάλ' αὐτόθ. Ἡβρ' ἀνασκιλουμένου τοῦ τραπέζ' αὐτόθ. Ἀνασκιλουμέν' ἡ σ'διρουσιὰ δὲν εἶναι καλὸ (πρόληψις) αὐτόθ. Συνών. ἀνακατωγυρίζω, ἀνακολώνω Α 3, *ἀνακουκουλλιάζω, ἀνακουκουλλώνω, ἀναποδογυρίζω 1. 3) Ἐξογκώνομαι, κυρτοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ τοίχου ἐτοιμορρόπου Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνασκελίζω (I) 2.*

ἀνασκελωτός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀναδκελωτός Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκελώνω.

1) Ὁ ἐπὶ τὴν ράχιν κείμενος, ὑπτιος ἐνθ' ἀν.: *Κοιμᾶται ἀναδκελωτός Κερασ. Συνών. ἀνασκελᾶτος. 2) Ἀντεστραμμένος, ἀνεστραμμένος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνασκελωτὴ καρέκλα. Ἀνασκελωτὸ τραπέζι. Συνών. ἀνάδιπλος 1, ἀνάποδος Α 1, ἀνάστροφος.*

ἀνασκεπάζω Ζάκ. Κρήτ. Χίος — Λεξ. Κομ. ἀνεσκεπάζω Α.Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀνασκεπάζω.

Ἀνασύρω τὸ σκέπασμα, ἀποκαλύπτω: Ἄσμ.

Ἔσυρε καὶ ἀνασκέπασε τοῦ μνημονεῖου τὴν πλάκα Χίος

Βρίσκει σεδόνια ὁλόχρυσα, στρώματα βελουδένια καὶ ἀνεσκεπάζει τὰ χρυσᾶ, δαίνει 'ς τὰ βελουδένια

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 298 (ἐκδ. Wagner σ. 88) «καὶ ὅταν τὸν φέρουσιν νὰ φά' τὸ γιόμα καὶ τὸ δεῖπνον, | ἀνασκεπάζει καὶ θωρεῖ, στοχάζεται τὴν βρῶσιν». Συνών. ξεσκεπάζω.

